

[Arne Melchior]

to breve af henholdsvis 22. og 29. januar, tilsendt af Dansk Kvindesamfund forud for debatten i dag. Disse to breve er kun sendt til kvindelige folketingsmedlemmer og har overskriften »Til de kvindelige folketingsmedlemmer«. Hvad er det for noget diskriminering? Og ved I, hvad de er underskrevet med? »Lene Pind, landsforkvinde«.

Hvad er det nu for noget pjat? Ligesom når man på internationale møder hører »Mrs. Chairperson« i stedet for »Chairman« og »formand«, selv om det er hunkøns personer. Man siger også sygeplejerske om en mandlig sådan.

Lad være med det! Og lad være – og det være sagt direkte til statsministeren – at tro og lad være at få ministrene til at håndhæve, at der skal være lige så mange kvinder i bestyrelser og råd og kommissioner som mænd. Det kan ikke lade sig gøre – og statsministerens regeringsdannelse er det bedste bevis på det – for der er ikke sivet tilstrækkelig mange kvinder op gennem systemet – af grunde, som jeg ikke har tid til at gå dybere ind i her.

Se, hvor mange kvindelige chefredaktører der er! Det er der kun på ugeblade, ikke på dagblade. Se, hvor mange afdelingschefer der er i stormagasiner, hvor der er masser af kvindeligt indtag nedefra; men de springer fra, de falder fra. Derfor kan det ikke nytte at sige: Der skal være mænd! Hvis der ikke er repræsentative kvinder i brancher og fag og virksomheder og organisationer, kan det ikke nytte noget at forlange noget sådant i utide. Det må – og dér er jeg lidt enig med hr. Aage Brusgaard – have tid til en udvikling, som vi skal fremme, som vi skal støtte.

Det gør CD bl.a. ved at være medforslagsstiller til dagsordenen og naturligvis stemme for den med fuld begejstring. Og nu mangler der 3 sekunder i 10 minutter.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg bliver nødt til at sige, at det i hvert fald heller ikke altid er nemt at efterfølge en mand herinde.

Jeg vil sige til hr. Arne Melchior, at jeg synes, det var en flot tale. Der var en ting, jeg synes hr. Arne Melchior sagde, som jeg synes er meget rigtig – og derfor synes jeg også, hr. Arne Melchior modsagde sig selv en lille smule senere hen – nemlig: Hvorfor er Gud en mand? Det er der jo ikke noget bevis for, mig bekendt i hvert

fald. Nu er jeg tryk ved, at hr. Arne Melchior også siger det, for jeg ved, at han er mere bevan-dret i de emner, end jeg er. Nej, det kan fuldstændig lige så godt være en sort kvinde, ikke? Det vil være lige så naturligt. Og der er ingen tvivl om, at det spiller en rolle, hvordan vi oppfatter denne gudsperson.

Derfor synes jeg også, det er underligt, at hr. Arne Melchior ikke forstår, hvorfor man skriver »landsforkvinde«. Det er selvfølgelig, fordi vi er opmærksomme på netop den betydning, det har, at man altid siger »formand«, for det er med til at konservere nogle betragtninger. Det er den reelle begrundelse for, at vi – specielt kvinderne i forskellige sammenhænge – siger det dér med »chairperson«; det er simpelt hen for at komme ud over det, hr. Arne Melchior så rigtigt påpegede omkring gudsbegrebet.

Så vil jeg til hr. Arne Melchior sige, at jeg kan supplere hr. Arne Melchiors betragtning om dette med analysen af Folketinget. Jeg har heldigvis – fordi hr. Arne Melchior taler før mig, siger jeg heldigvis – ikke gjort andet end at tjekke op på de kvindelige folketingsmedlemmer. Det går nemlig også lidt langsomt; det er gået ret langsomt i de senere år. Efter sidste valg havde vi 55; så fik vi nogle suppleringer ind, så fik vi pludselig 57 kvinder. Kvinderne står altid på suppleantposterne bag ved mændene, ikke? Det er også mit problem i dag, hr. Arne Melchior, må jeg sige. Så har vi fået 59 kvinder ind denne gang. Det går utrolig langsomt, men vi er selvfølgelig over de 30 pct., som siges at være afgørende.

Men det, jeg ville komme med som supplement til hr. Arne Melchiors analyse af udvalg, er, at jeg i 1977 foretog en analyse – det er 100 år tilbage, men det er alligevel godt nok til illustrere og underbygge det, hr. Arne Melchior siger. I 1977 foretog jeg en analyse af udvalgs-sammensætningen og nåede stort set frem til det samme, nemlig at der var disse kvindeudvalg. Det interessante var, at på et tidspunkt før 1973 havde Boligudvalget – og det har jo en særlig betydning for netop hr. Arne Melchiors parti, det her – en meget stærk kvindebesætning. Det var alt det dér med hjem, kvinder og køkken og alt sådan noget, og derfor var Boligudvalget helt naturligt besat af kvinder, for det var sådan noget med husindretning og den slags. Så kom hr. Arne Melchiors parti i 1973 og gjorde parcelhusspørgsmålet til det store